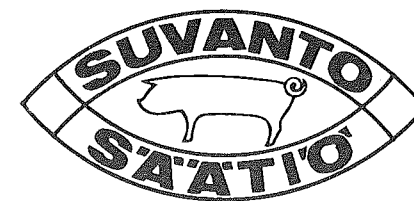

SUVANNON SEUTU

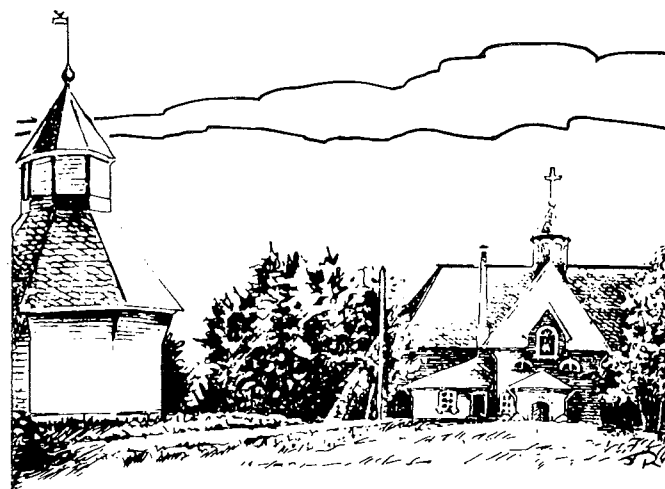
SUVANNON
YMPÄRISTÖN
KOTISEUTU-
LEHTI • Julkaisija

N:o 2 1988
MAALISKUU

Ihalaisten perhekuva Sakkolan Purpuasta 1909.

TAPULIN VARJOSSA

Uskon perustus

Joh. 4: 46—53

Kaikilla asioilla oma perustuksen-
sa tahi perustajansa. Niinpä, kun ra-
kentaja aikoo pystyttää talon, täytyy
hänen ensiksi laskea maahan vahva
perustus, jotta tukeva rakennus pysyi-
si paikoillaan, eikä kaatuisi.

Kristillisellä uskolla on myös oma
perustuksensa. Tämä selviää ylläole-
vasta Raamatun sanasta. Tämä ker-
too Kapernaumissa asuneesta kunin-
kaan virkamiehestä, joka tuns Jee-

suksen. Virkamiehen perhe joutui
kovan kohtalon alaiseksi. Heidän
poikansa sairastui ja oli kuolemaisil-
laan.

Isä meni hädissään Jeesuksen luo
ja pyysi Jeesusta parantamaan sai-
raan poikansa. Jeesus sanoi hänelle:
”Mene, poikasi elää.” Mies uskoi tä-
män sanan ja palasi kotiin. Kotimat-
kallaan virkamies kohtasi palvelijan-
sa, jotka kertoivat hänen poikansa

elävän. Tämä oli tapahtunut samal-
la hetkellä, jolloin Jeesus oli lausu-
nut parantavan kehoituksensa. Mies
uskoi ja koko hänen huonekuntansa.
Virkamiehen uskon perustuksena oli
Jeesuksen sana.

Näin pääsemme mekin uskon pe-
rustukselle ”kun taivaallinen Isä an-
taa Pyhän Henkensä, niin että me
Hänen armostansa uskomme Hänen
pyhän Sanansa ja elämme autuaina
täällä ajassa ja sitten iankaikkisuu-
dessa.” (Martti Lutherin selitys Isä
meidän toiseen rukoukseen.)

Eino Sares

Pienenä poikana Poikamäellä

Poikamäellä oli iso pytinki ja pie-
ni torppa, iso karjarakennus ja pieni
sauna, kalustovaja, kaksi aittaa, kak-
si puu-ceedä ja sianpahna. Ellei muis-
tini aivan väärää tietoa anna, niin oli
siellä myös riihi. Ainakin siellä oli
suuri maakellari.

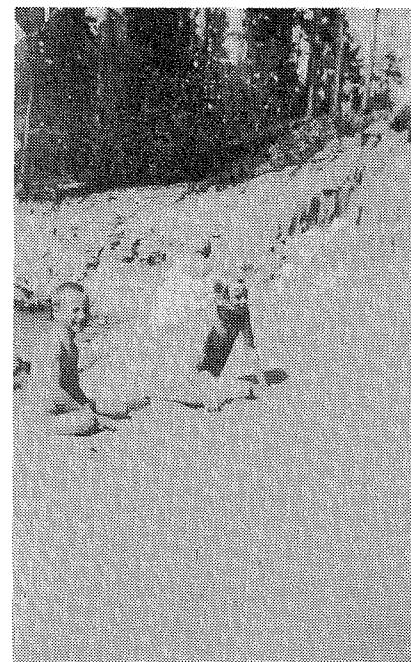
Sitten siellä oli sireenien ympäröi-
mä, penkein varustettu ja huolella
hoidettu oleskelutila, jossa seurustel-
tiin ja leikittiin ainakin ”Laiva on
lastattu” panttileikkiä. Siellä kierteli
hiekkakäytäviä joka puolella ja
kaikkien lähellä oli mahdollisesti
kukkia. Oli siellä myös ainakin aarin-
alan mittainen uima-altaan paikka,
joka metsänhoito-toimien vaikutuk-

sesta oli kuivunut. Kaivosta ei vesi ol-
lut sentään kadonnut, koska veden
pinta oli hyvin lähellä maan pintaa.
Peltoakin oli kasvi- ja perunaviljel-
miä varten. Pohjavesi oli omenapuille
liian korkealla joten niistä oli luovut-
tu, mutta marjapensaita sentään oli.
Lepikot kasvoivat isoja mansikoita,
kalalammella päin oli mustikkaa ja
puolukkaa oli hakkuu-aukioilla.

Jos käytetään tätä nykyajan kiel-
tä, niin Poikamäki oli kahden talon
taajama. Toista asuivat Pitkäset, tois-
ta Jääskeläiset. Minä vartuin siellä
kansakoulu-ikäni. Alakoulun kävin
Poikamäeltä käsin, mutta yläluokat
vaativat jo asuinpaikan muutoksen.

Koska Poikamäki oli kesäisin kult-
turellien ihmisten, virkanaisten ja
-miesten ja taiteilijojen kokoontu-
mispaikka, piti kaiken olla järjestyk-
sessä, hyvin hoidettuna, kauniiksi lai-
tettuna ja kuitenkin aivan kuin itses-
tään siihen asettuneena, kuin luonto
parhaimmillaan. Siellä oli todella
kaunista kesäisin.

Hiekka-käytävät haravoitiin lähes
joka aamu, ja siinä pitikin käyttää
mielikuvitusta, jos halusi saada kii-
tokset työstään. Molemmiin puolin
pitkiä käytäviä oli tuuheita ja kau-
niisti kukkivia värikylläisiä kukkari-
vistöjä. Talon päädyissä oli pyöreitä
perenna ryhmiä, joitten loistoa ko-

rostivat vaalean ruskeat hiekka tasan-
teet. Ainoa asia joka sieltä puuttui,
oli ranta. Eihän se aikuiselle kauka-
na ollut, mutta kun me lapset emme
saaneet yksin sinne mennä. Suvan-
non ranta oli todella houkutteleva
uima-ranta, lämmin hieno hiekka ja
lämmin puhdas vesi.

Ei pienenkään miehen alun tarvin-
nut ilmaiseksi raataa, vaikka olisi
kyllä hyvän työn lisää joskus kaivan-
nutkin. Rikkaruohojen, roskien ja
lehtien poimiminen käytäviltä oli in-
hottavaa hommaa, mutta hiekkaan
muodostettavien kuvien haravoiminen
jo paljon mielekkäämpää. Kaikki askareet lienevät kuitenkin
tulleet riittävän hyvin tehdyksi, kos-
ka aittojen takana olevalta aukeamal-
ta löytyi aina jonkun kannon päältä
iso pussillinen herkkuja, joilla sai
suun makeaksi. Jos työ oli oikein hy-
vin onnistunut, tai tavanomaista suu-
rempi, oli palkkioista osa rahana. 25
penninen!

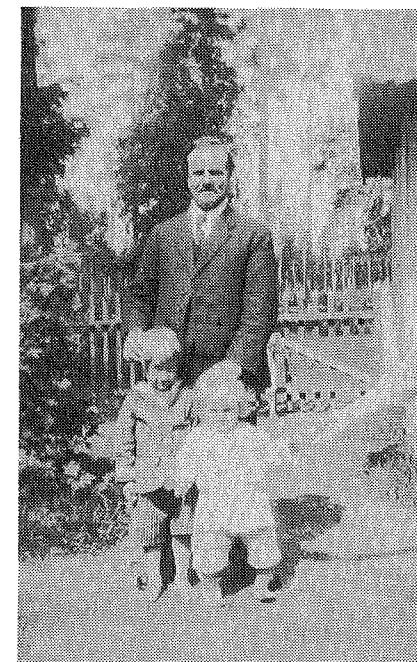
Oli todella suurta juhlaa jos sai
jonkun vanhemman lähtemään Su-
vannon rannalle uimaan. Polku ran-
taan kulki pitkin ”kanjonin” pohjaa.
Talvisin sen rinteet houkuttelivat las-
kemaan mäkeä. Polvenkorkuisen
mielestä mäet olivat suuria, aikuisesta
tuskin mäkiä. Seuraa löytyi vain

pyhäisin, ja useimmiten latujen teki-
jänä oli Jääskeläisen Toivo, rinteeltä
rinteelle, ja sitten sitä lasketeltiin. Toi-
vo mahtoi olla vaikeuksissa kotiin-
lähden aikaan, sillä minä tiesin hän-
nen olevan ymmärtäväisen hyvän-
tahtoinen. Purpuaan menevän tien
rannanpuoleisilla entisten jokien rin-
teillä oli pähkinäpuita ja niissä päh-
kinöitäkin. Niitä sai hakea yksinkin,
kunhan vain muisti olla varovainen.
En tiedä mistä leikkien joukkoon oli
tullut sellainen maila- ja kapula-peli
joka oli nimeltä Sirkka, mutta sitä
pelattiin ahkerasti. Tuulikki hallitsi
parhaiten tämän nykyistä pesäpalloa
muistuttavan, näppäryyttä ja malttia
vaativan kapulapelin.

Poikamäeltä oli 3 kilometriä kir-
konkylän kouluun. Jos oli sateeton
päivä, juoksin kouluun ja kotiin,
mutta jos ilma oli huono, haki ja vei
isä yleensä hevosella, mutta jos Yrjö
oli kotona, — hän kävi niihin aikoi-
hin koulua Käkisalmissa —, vei ja
haki hän minut pyörällä. Minä istuin
ohjaustangolla, pyörässä kun ei ollut
tavaratelinettä eikä runkoa. Silloin
tällöin sai jopa markan paakarin pul-
laa varten. Se oli juoksupalkka, jon-
ka minä söin aina vasta kotona.

Isä ajeli hevosella kylästä toiseen
hoitaessaan virkatehtäviään. Aina-
han minä olin pyrkimässä mukaan,
ja jos hän tuli samana päivänä takai-

sin, saatoinkin päästäkin mukaan. Oli
tosi hienoa ajella hyvällä hevosella
pitkin kyläraitteja. Niitä matkoja
olen joskus verrannut nykyihmisten
etelän matkoihin. Kerran me sentään
yövyttiinkin. Olimme Kiviniemessä
poliisiasemalla ja kuinka sattuikaan

sinne tuotiin joku pahantekijä. Isän
piti jäädä vartioimaan miestä seura-
vaan aamuun. Minä palelin sen yön
poliisiaseman keittiössä. Sen jälkeen
en enää pyrkinyt isän ”apulaiseksi”.

Pentti Veikko

**SUVANNON SEUDUN TILAUSHINTA v. 1988 on 50,— VUOSI-
KERTA. TILAUKSIA OTTAVAT VASTAAN mm. kaikki POSTITOI-
MIPAUKAT. Konttoriin lähetetyt tilaukset voi samalla maksaakin pos-
tisiirtokortilla, kun vain muistaa laittaa lähettäjän osoitteen mukaan.**

**PÄRSSISEN
KONEPAJA**

35500 KORKEAKOSKI, PUH. (935) 812 04

Toimivia metalliovia, ym. rakenteita
Alumiinisia ovia ja ikkunoita
Koristetaontaa, lähetyskynntelikköjä

Ajatukset Suvannon seuduilla

Pieni ikävän kipinä synnyin-seudulle lienee jokaisella, joka on muuttanut pois sieltä, -lapsuutensa leikkikentiltä. Ainakin minun sydämeni on mennyt sykkyrälle, kun keskustelu on siirtynyt Sakkolan tapahtumiin, tai vaikka vain hipaissut niitä. Suvannon seuduilla on muistikuvini tallentunut tapahtumia, jotka vasta nyt uudelleen ja uudelleen pulpahtavat esiin.

Kiireisten työvuosien aikana varsinainen ikävä pysyi jossakin upoksissa, muun muistitiedon alla, koska se ei vaatinut asiantilan korjaamiseksi mitään. Ei salaista tai opastettua lomamatkaa, ei sukulaisvierailuja tai muistelutilaisuuksia.

Kun sitten sain täydellisenä yllä-

tyksenä nipun lehtiä, niin eikös vain aivosolut järjestäytyneet aivan uuteen muotoon, sillä lehtien sisältö oli niin läheistä entiselle Sakkolan pojalle ettei parempaa muistojen ja kaipuun herättäjää voi saada.

Tästä yllätyksestä vastuussa olevalle Kerttu siskolleni haluan esittää sydän-lämpöisen, julkisen kiitoksen, toivoen että vastaavanlaiset yllätykset yleistyisivät. En oikein jaksa uskoa että olisin ollut viimeinen sakkolalainen, jonka tie on vienyt niin kauaksi toisista sakkolalaisista, ettei yhteyttä ole ollut.

Sisareni, vaikka viettääkin eläkevuosiaan Tanskan maalla, käy uskollisesti mm. Sakkola-juhliissa. Samalla hän viettää lomaa ja hoitaa sukulais-

vierailut. Kotiseutu-rakkauden ja -kaipuun määrää voitaneen mitata esimerkiksi painotuotteiden määräästä. Olihan minulla Karjala ja muutamia kirjoja, mutta eivät ne hänen mielestään olleet riittävän lähellä sitä sydäntä, josta puolet jäi Sakkolaan. Niinpä hän tilasi minulle lehden, tämän nyt niin rakkaaksi ja odotetuksi tulleen; SUVANNON SEUTU.

Olen hänelle erittäin kiitollinen, sillä tällä lahjallaan, eli lehden kautta, olen saanut niin paljon unohtunutta aikaa palaamaan mieleeni. Hyvin paljon kiitoksia myös lehden toimittajille, kirjoittajille, kaikille sen tekijöille!

Pentti Veikko

Toivo Kuparisen juhlapuhe kotiseutujuhlassa 7. 6. 1987

Saaren Akonpohjassa III

Ei ollut varmaa tietoa päämäärästä, ainoastaan siitä, että mistä me olemme lähteneet. Juuristaan irti revityn ihmisen on tavattoman vaikea uudestaan asettua elämään ja edelleen aloittaa kasvunsa. Kyllä näin oli tässäkin tapauksessa. Ei hän juurillaan revittynä pystynyt täältä Saarelta käsin runoilijan työhön. Hän kirjoitti kyllä koko ajan enimmäkseen tilaustöinä näihin siirtopitäjien päättymisen, lopettamisen, seurakuntien lopettamisen j.n.e. juttuja. Pääasiassa silti on kuitenkin työ. Tämä tuotanto on myöhemmin hänen kuolemansa jälkeen erään ihmisen toimesta kasattu kokoelmaksi ja se kantaa nimeä ”Vuoksen varsilta” ja Karjalan Liiton toimesta on julkaistu ja Suvanto-Säätiö siinä on ollut kustantaja.

Hän eli hieman syrjäänvetäytyneen, yksinäisen muistoihin suuntautuvan ihmisen elämää. Hänellä kuitenkin oli vahva usko siihen, että hen-

kinen voima, henkinen kantti on se mikä tämän maan pystyy rakentamaan ja mikä pystyy voittamaan sodan aiheuttamat vaikeudet. Siitä valmiudesta mikä hänellä ihmisenä henkisesti oli voin ehkä mainita, kun hänen kaksi vanhinta poikaansa oli kaatunut hän kirjoitti runon kaatuneille pojilleen. Hän purki siihen ajatuksensa ja osan sitä tuskaa, mutta hän kirjoittaa sen kuitenkin näin: ”Muistan kun pienenä ollessaan huokasin puolehen Herran: Käy Jumala poikia suojaamaan, vie miehenmittahan kerran. Kohtalon kättä en syytä nyt, on rukoukseni täyttynyt.”

Hänellä oli kykyä asettua arkisen yläpuolelle ja olla valmis uhraamaan myös läheisiä ihmisiä silloin kun isänmaan etu sitä oli vaatinut. Hän tyytyi siihen kohtaloon.

Viimeiset vuodet hän joutui kärsimään myöskin hyvin vaikeasta sai-

raudesta sen takia, että hänen toinen jalkansa meni kuoliassa. Yksijalkaisena, hieman orvon tuntuisena siirtolaisukkona hän hankki kitaran itselleen. Hänhän oli varsin mittava musiikkimies, kuoromies, soittokunnassa soittava ihminen ja hallitsi musiikin teorian sekä käytännön, oman hyvän lauluäänensä. Hän sovitti itse kitaralle aikaisemmin oppimiaan lauluja. Kun hyvä ystävä sattui sinne matalaan majaan tulemaan niin hän otti sen kitaran esille toiselle polvelle ja soitti sieltä milloin mitäkin aiheeseen sopivaa. ”On suuri sun rantasi autius”, ”Kotimaani onmpi Suomi” j.n.e. olivat hänelle hyvin läheisiä lauluja.

Vuonna 1956 maaliskuussa hänen maallinen vaelluksensa päättyi. Sitä ennen kolmisen vuotta aikaisemmin hänen vaimonsa, kolmas hänen pojistaan menehtyi sodan aikana saamiinsa vammoihin. Tässä hyvin ras-

”Karjala Kiskoilla” -perinnekilpailun tulokset julkistettu Joensuussa.

Kilpailuun tuli 37 vastaajalta yhteensä 600 liuskaa käsikirjoituksia ja ne on tarkoitettu käyttäviin vuodeksi 1994 valmistuvan Karjalan radan historiikkiin. Radan rakentamisesta tulee silloin kuluneeksi sata vuotta.

Palkintolautakunnan puheenjohtajana toimi professori Veijo Saloheimo ja jäsenenä oikeusneuvosmies Erkki Einola, asemapäällikkö Reino Parkkulainen, veturinkuljettaja Mauri Söder, ylikonduktööri Viljo

Tarvainen ja veturinkuljettaja Eemil Timonen. Sihteerinä toimi Pekka Hakamies.

Kilpailua ovat tukeneet Karjalan Kulttuurin Edistämissäätiö ja rautatiehallitus. Käytännön toteutuksen perinnekeruussa on hoitanut Karjalan tutkimuslaitoksen humanistinen osasto.

Palkintolautakunta on päättänyt palkita kilpaan osallistuneista veturimies Albin Kuitusen Jyväskylästä,

veturimies Aimo Hyvärisen Riihimäeltä, liikennetarkastaja Viktor Väyrysen Naarajärveltä, maanviljelijä Viljo Purontaan Vesilahdelta ja asemapäällikkö Eino Jyrkisen Kouvolasta.

Elämän raja

Maantie kulkee ohi hautausmaan. Liikenne vyöryy sydänyöhön saakka.

— Aidan takana vainajat haudoissaan lepäävät. — Heitä ei paina elämän taakka.

Kerran he kestivät elämän taiston ja työn. Elämän riemun ja nautinnon he koki. Nyt on rauha varjossa kuoleman yön. Ylitetty on Tuonelan tumma joki.

Liikenne vyöryy, elämä jatkuu vaan. Ristien varjot hangen pintaan piirtyy. — Maantie on rajana elon ja kuolon maan. Jokainen meistä kerran sinne siirtyy.

Elsa Tuokko

kaassa elämisen vaiheessa voi sanoa, että se oli erään ihmisen ”Via dolorosa” Kärsimyksen tie.

Hän kirjoitti: ”Ei luonto voita, ei ihminen, ei Luoja, ei kansa, ei maa.

Jos kulje ei kautta myrskyjen, jos väistävi taistelujaan. Usein ihmisen täällä voittohon vie viimeinen ponnistus, monelle tuhon turmion on tuottanut uupumus.”

Hänellä oli usko siihen, että ihmisen henkinen voima on se voima mikä pitää yllä elämää ja pystyy sitä eteenpäin viemään.

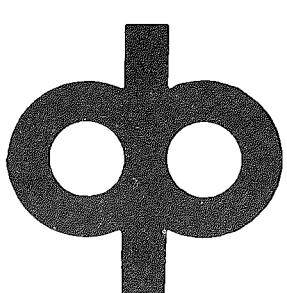
Kaiken kaikkiaan hän ei panostanut oikeastaan koskaan materian päälle kovinkaan paljon. Hänen elämäkokemuksellaan hän oli oppinut sen, että se ei ole tarpeen. Hän jou-

tui asettamaan ihmisarvot, elämisen arvot uuteen järjestykseen, etsimään pitävää pohjaa, pitävää järjestystä. Moni muukin on joutunut tällä tavalla tekemään silloin kun elämän iskut riipoo syvältä. Sairaus, koettelemukset tulevat päälle me huomaamme, että moni mitä olemme pitäneet tärkeänä ei sitä kuitenkaan ole ja se sellainen asia mitä emme ole kovin paljon noteeranneet onkin todella se mistä elämisen ponnistuspohja löytyy.

Minä luulen, että olen hyvin lähellä oikeaa kun päätän hänen sanoihinsa mitä toinen maailmansota, siirtolaisuusaika ja moni koko hänen elämänsä on osoittanut. Hän eräässä runossaan toteaa kaiken tämän jälkeen:

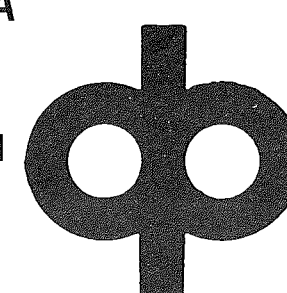
”Suomi jäi. Vapaus kesti.

Kaunis Karjala katosi.”

TÄMÄN PÄIVÄN PANKKIPALVELUA
— PERINTEISIIN NOJAUTUEN —
LEMPÄÄLÄSSÄ JA VIIALASSA
PAIKKAKUNNAN JA JÄSENTEN PARHAAKSI

Lempäälän-Viialan
Osuuspankki

ANNI JA JUHO MYLLÖ vietti-
vät syntymäpäiväänsä Iittalassa Lasi-
tehtaan ravintola Punttelissa lähisu-
kulaisten parissa. "Jussi" täytti vii-
me syksynä 85 vuotta ja Anni joulu-
aattona 80.

Hämeenlinnan lähellä Hattulassa
maatilan omistavilla vanhuksilla on
takanaan jo pitkä ja monivaiheinen
elämäntaival.

Pientilaltaan Sakkolan Hovinky-
lästä kahta sotaa pakoon lähtemään
joutunut pariskunta on ollut naimi-
sissa pitkälti yli 50 vuotta ja lapsia on
"siunaantunut" kahdeksan — lap-
senlapsia seitsemäntoista — joten su-
ku jatkuu.

Hämeeseen vapaalla kaupalla han-
kitulle 30 hehtaarin tilalle Anni ja
Jussi muuttivat vuonna 1947. Senjäl-
keen on tehty työtä vuorotta kolmi-
senkymmentä vuotta: On viljelty
maata ja karjaakin kasvatettu. Elä-
kevuosia on takana jo pitkälti. — Pit-
kän piti ruokapöydän olla, kun kym-
menenkin henkeä syömään laittautui.
Ruokaa kului, mutta onneksi sitä oli

suurelta osalta omasta taloudesta.

— Maitoa, viljaa ja lihaa oli myy-
täväksi asti. Siinähan ne vuosikym-
menet vierivät ja nyt on työt tehty, to-
teaa emäntä-Anni, joka on syntynyt
Satakunnassa.

— Sieltä minä tuon puolison löy-
sin kotikyläni Hovinkylän emäntä-
koulusta... oli tarmokas ja napak-
ka nainen — ja yhteenhän se veti. So-
dassa sain sirpaleen jalkaani, mutta

se on alkanut vaivaamaan enemmän
vasta nyt vanhoilla päivillä. Kyllähän
tässä vielä köpöttelee ja tuskin tässä
Muhameetin ikään eletäänkään, nau-
reskelee leikkisä vanha-isäntä. Juhon
Myllö asuu tyttärensä Kaija Ryypön
luona ja pyytää ilmoittamaan, että
hänen osoitteensa on ILOLA 14500
IITTALA. Jos joku vanha tuttu ha-
luaisi kirjoitella ja muistella entisiä
aikoja.

Juho Jääskeläinen on poissa

Hiljaa uupuivat voimasi, sait elää
pitkän elämän. Olisithan pian täyt-
tänyt 94 vuotta. Sait myöskin Tai-
vaalliselta Isältä lahjaksi hyvän ter-
veyden.

Isämme oli hiljainen ja hyväntah-
toinen ihminen. Hänestä on kaikilla
vain hyvät muistot, niin omaisilla
kuin naapureilla.

Hän oli kotoisin Vpl Pyhjärven
Saaprusta, siis aivan Sakkolan naa-
purista. Hän oli uskollinen Suvannon
Seudun lukija, olihan hänen äitinsä
kotoisin Sakkolan Haparaisista ja
vaimonsa Vilakkalasta.

Monien karjalaisten tavalla hän
joutui muuttamaan useasti. Viimei-
nen koti oli Hämeenkyrön Haukijär-
vellä, jossa hän eleli poikansa Pen-
tin ja miniänsä Helenan kanssa. Viet-
tään päiviään etupäässä ikkunan ta-

kaa seuraillen talon touhuja ja odot-
taen viikonloppua, jolloin pojantyt-
tären pikkupojat tulevat Tampereel-
tä käymään ja heillä oli aina papan
kaapissa jotain hyvää odottamassa ja
yhtä onnellisia olivat silloin niin saa-
jat kuin antajakin.

Sairaalaan hän joutui, ensin Tam-

pereelle ja sieltä Hämeenkyrön ter-
veyskeskukseen, jossa elämä hiljaa
sammui 30. 8. 1987.

Siunaus toimitettiin Hämeenkyrön
vanhalla hautausmaalla 12. 9. 1987,
jossa rovasti Lehtipuu toimitti ruu-
miinsiunauksen. Sen jälkeen omaiset
kantoivat arkun jo ennen poismen-
neen äidin rinnalle odottamaan ylös-
nousemuksen ihanaa aamua.

Omaisten ja naapureiden, niin uu-
sien kuin Karjalan lähinaapurien
Tenkasan sisarusparven, Martan,
Matin ja Eeron laskettua kukkalait-
teensa veisattiin virsi, jonka jälkeen
siirryttiin Hämeenkyrön Seurakunta-
talon viettämään muistohetkeä, jos-
sa puhui rovasti Hannu Lehtipuu,
veisattiin virsiä ja nautittiin pöydän-
antimista.

Tilaisuuteen saapuneet adressit lu-

KUOLLEITA

Eemil K o p p a n e n syntyi 27.
8. 1901 Sakkolassa, kuoli 22. 1. 1988
Urjalassa. Hänen kotikylänsä Sakko-
lassa oli Riiskan kylä. Hän oli mu-
kana talvi- ja jatkosodassa. Häntä lä-
hinnä jäivät kaipaamaan sisar ja kak-
si veljeä perheineen.

Emilia M a t i k a i n e n os Niuk-
kanen syntyi 9. 1. 1900 Sakkolassa,
kuoli 16. 1. 1988 Nokialla. Siunattu
Nokian kirkossa 31. 1. 1988, jonka
jälkeen muistotilaisuus Koskenmäen
seurakuntatalossa.

Amalia L a m p p u os Heikki-
nen syntyi 9. 8. 1902 Raudussa, kuoli
25. 12. 1987 Vesilahdessa. Hänen ko-
tikylänsä Sakkolassa oli Petäjäjärvi.
Siunaustilaisuus 16. 1. 1988 Vesilah-
den siunauskappelissa ja muistotilai-
suus vanhainkodissa.

Helli H i r v o n e n ent. Naskali
os Karjalainen syntyi 19. 10. 1909
Sakkolan Lapinlahdessa, kuoli 30.
12. 1987 Karungissa, missä hän asui
viime vuodet tyttärensä perheen luo-
na. Siunaustilaisuus loppiaisenä Ka-
rungin kirkossa.

Jalmari V u l l i syntyi 9. 9. 1910
Sakkolan Röykkylässä, kuoli 27. 12.
1987 TAYKS. Viimeinen kotipaikka
Orivesi. Siunaustilaisuus 16. 1. 1988
Oriveden kirkossa ja muistotilaisuus
Oriveden seurakuntatalossa.

Rauha Amalia K a r o n e n os
Muurinen syntyi 3. 7. 1911 Kuolema-
järvellä, kuoli 25. 11. 1987 Lohjalla.
Siunaustilaisuus Lohjan kirkossa 5.
12. 1987. Muistotilaisuus vainajan
kotona Keskilohjalla. Lämmin kiitos
osanotosta surussamme. Lapset per-
heineen.

Hilda Maria E r ä r a n t a os
Haapsaari syntyi 19. 3. 1914 Metsä-
pirtissä, kuoli 2. 1. 1988 Orivedellä.
Kotikylä Sakkolan Vilakkala. Siu-
naustilaisuus Oriveden kirkossa 22.
1. 1988, jonka jälkeen muistotilaisuus
Oriveden seurakuntatalossa.

Sylvi Maria P y n n ä os Pulak-
ka syntyi 17. 8. 1920 Sakkolan Petä-
järvellä, on kuollut Urjalassa.

Erkki H u u s k a syntyi 9. 5.
1923 Sakkolan Röykkylässä, kuoli
27. 11. 1987 Helsingissä.

Martti Olavi L a a m a n e n syn-
tyi 7. 12. 1937 Sakkolassa, kuoli 1.
2. 1988 Pirkkalan terveyskeskukses-
sa. Hänen kotipaikkansa Sakkolassa
oli Sipilänmäki.

Putkiliike P Nuora Ky

37560 KULJU
puh. 676 100

Kehtolaulu

Sielun keinussa
keinutan lasta,
joka ei lakkaa
valittamasta.

Haavoja löivät
elämän raipat.
Lääkettä ei tuo
valkeat vaipat.

Keinutan kehdoissa
sielun lasta.
— Hämärä katsoo
ikkunasta.
Hiljaa huokaavat
tummat kuuset,
oksillaan elämän
salaisuudet.

Elsa Tuokko

Oikaisu

Suvannon Seutu n:o 1 -88 sivulla
8:n Helvi Virtasen muistokirjoituk-
sessa on loppulauseena: Helviä jäi-
vät kaipaamaan Unto- ja Arvi-veli
perheineen.

Oikaistaan: Helviä jäivät kaipa-
maan kaksi tyttärtä sekä UNTO- ja
EINO-veli perheineen.

ki tyttärenpoika Olli Mäkinen, avus-
tajanaan pojantytär Ritva Tyyskä.

Virren ja vapaan seurustelun jäl-
keen lähdimme kotimatalle isää ja
pappaa kaivaten, mutta kiitollisin
mielin siitä, että vanha ja väsynyt
matkamies oli päässyt lepoon.

Sirkka Mäkinen

HELENA KIISKI

os Pulakka
syntyi Sakkolan Riiskassa Vpl
27. 11. 1902
kuoli Diakonialaitos H:ki
24. 11. 1987

Muistaen
lapset
lastenlapset
lastenlastenlapset
sisko perheineen
sukulaiset ja ystävät

KIITOS ÄITI JA MUMMO
RAKKAUDESTA.

SIUNATTU 12. 12. 1987 HYVINKÄÄLLÄ.
KIITOS OSANOTOSTA.

Ystäväni Aura L a h t i n e n täyttää 80 vuotta 21. 3. 1988. Sen jälkeen kun hän muutti Ylämäen syntymäkodistaan Alamäelle entiseen Ryyppön taloon, niin hänestä tuli minun entistä läheisempi ystäväni. Ja vaikka elämän keski-ässä emme enää tavanneet, niin tämä vanhuuden ajan kirjeenvaihto on tuonut meidät yhä lähemmäksi toisiamme. On suuri ilo kun posti tuo hänen kauniilla, tasapainoisella, etevän ihmisen huolella kirjoitetun asiallisen, sisältörikkaan tervehdyksen. On kuin olisimme ihan yhdessä kodikkaasti kahvikuppien ääressä lapsuuden, nuoruuden mail-
la.

Elämänsä vaiheita Aura on kertonut Seudun sivuilla, joten minä aion keskittyä vain tähän lisääntyvän iän tunnelmiini.

Katselen kaunista tulipunaista iltaruskoa, joka näkyy ikkunasta koko laajuudessaan. Mikä ihana loppu siltä päivältä. Ei yökään peloi! Tämä meidän elämänilta ruskottaa kauniisti!

Minäkin olen tasapainoisempi, kuin vuosi sitten selvisi minulle kuinka hyvää huolta Suuri Voima on pitänyt minusta. Hän ei tahtonut minun enemminkin, varsinkaan lapsena, tietävän vanhempieni kuoleman syyn suurta tragediata. Varmasti en olisi kestänyt menehtymättä, että niin läheinen henki johdatti murhaajan kotiini.

Vanhuutemme on onnellista ja kaunista kuin illanrusko ja ei peloi-
ta yhtään se mitä tapahtuu kun henki jättää tämän väsyneen maallisen majan.

VEIKKO SOKURA
Erikois-
hammasteknikko
TAMPERE
Mäkipääkatu 39—41 II kerros
Puh. 556615

Lapsuuden ja nuoruuden muistot ovat entisestään kaunistuneet. Olimme kerran nuoria ja toivorikkaita kuin kevään aamu.

Onhan ollut surujakin meillä molemmilla, mutta ilman niitä emme olisi osanneet iloita osaksemme tulleista onnenhetkistä.

Varmasti vanamoni kukkivat taas ensi kesänäkin mäntyjen juurella. Ei kohtalon pyörteet voi luonnonvoimia muuttaa.

Olemme onnenlapsia, kun synnymme varhaiskevään aikoina, jolloin luonto alkaa herätä ja saa taas voimia herättäen kukkasat tuottamaan iloa ihmisille. Mitä kauniimpi kevät, sitä paremmat sadot korjataan kun syksy saapuu.

Toivotan Sinulle Aura parhainta syntymäpäiväjuhlaa, hyvänolon tunnetta ja terveyttä ennen kaikkea. ”Anna ystävä kätesi käteeni ettei tiemme kulkisi eroon.” Juhani Ahon ajatukseen yhtyen.

Klaudia

Aura L a h t i n e n os Koiranen on lähtenyt kulkijan tielle Sakkolan Kiviniemestä. Nykyinen kotipaikkansa on Saarijärvi. Hän on avustanut Suvannon Seutua vuosikymmenien aikoina muistelmakirjoituksilla elämänsä eri vuosilta. Suvannon Seudun toimitus kiittää menneistä vuosista ja toivomme yhteistyön jatkuvan vielä monia vuosia. Parhainta onnea 80-vuotiaalle kirjoittajallemme!

Vuosia täyttäneitä

85 VUOTTA täytti 14. 2. 1988 Heikki R e p o. Hänen kotikylän-
sä oli Sakkolan pitäjän Kaarnajoen
kylän ”Hätäkorpi”. Eläkepäiväänsä
hän viettää kotonaan Sulkavalla. Oli
merkkipäivänään matkoilla.

80 VUOTTA täytti 17. 2. 1988 Tyy-
ne K u o p p o Vammalan illossa.
Entinen kotikylä Sakkolan Vilakkala.

75 VUOTTA täytti 29. 1. 1988 Eino K o i r a n e n Lempäälän Innilässä. Hän on syntynyt maanviljelijän poikana Sakkolan Häitermaassa, joka olikin kotikylänsä Sakkolassa.

Eino oli mukana molemmissa sodissa ja sotilasarvoltaan on hän vääpeli.

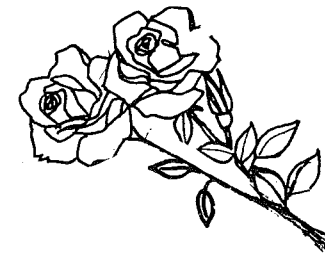
Evakkotaival johti hänen tiensä Lempäälään ja Innilän maastosta hän sai uuden kotipaikan, jonne rakensi uuden kodin itselleen ja perheelleen, jossa hän vielä tänäänkin viettää elämänsä iltaa tyytyväisenä.

Hyvää jatkoa edelleen!

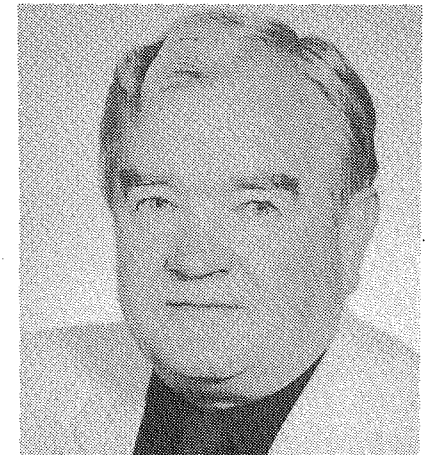
Hän on Suvanto-säätiön hallituksen jäsen.

Musiikkineuvos Kaarlo Olavi Arrankoski (Naskali) täytti 70 VUOTTA 6. 2. 1988 Valkeakoskella. Hänen kotikylänsä oli Sakkolan Kiviniemi. Mentyyään 14-vuotiaana soitto-oppi-

laaksi JP 4:ään Sakkolan Kasarmi-
laan, hän jatkoi koulutustaan ja suoritti kanttoriurkurin tutkinnon Helsingin kirkkomusiikkiopistossa 1955. Arrankoski tuli Valkeakosken kaup-
palan musiikkijohtajaksi 1954 ja Valkeakosken kaupungin kapellimestariksi 1974.

60 VUOTTA täytti 2. 3. 1988 Tenho K u o p p o Palma De Mallorcalla. Entinen kotikylä Sakkolan Vilakkala.

50 VUOTTA täytti 12. 2. 1988 Kaija R y y p p ö os Myllö Kalvolassa. Kotikylä Sakkolassa oli Hovinkylä. Merkkipäiväänsä hän vietti matkoilla.

Kaija Ryyppö on yksi ikäluokkansa hartaampia karjalaisuuden vaalijoista. Jäsenyys Kalvolan seurakunnan kirkkovaltuustossa ja seurakunnan naistoimikunnan jäsen. Hän kuuluu Karjalan Liiton hengelliseen toimikuntaan. On Kalvolan Karjalaisten puheenjohtaja ja jäsen Etelä-Hämeen Karjalaseurojen piirihallituksessa.

Parhaillaan hän kokoaa aineistoa luovutetun alueen seurakunnallisesta toiminnasta julkaistavaa kirjaa varten. Harrastuksena on lisäksi lausunta ja lentopalloa.

Suvannon Seutu onnittelee uutteraa karjalaisuuden vaalijaa ja uskomme, että häneltä vielä liikenee aikaa Suvannon Seudun sisällön rikastuttamiseksi.

70 VUOTTA täytti 12. 2. 1988 mv Martti K a r o n e n Tampereen Ruskossa. Hänen entinen kotikylänsä oli Sakkolan Sipilänmäki.

Martti Karonen on ollut innokkaasti mukana kaikessa Karjalaseuraa ja Sotainvalidiosastoa lähellä olevissa yhteisissä toiminnoissa.

Martti Karonen on Suvanto-säätiön valtuuskunnan jäsen, Sakkolan Sotainvalidikerhon puheenjohtaja ja on johtanut Karosen sukuseuran toimintaa. Martti Karonen on Suvannon Seudun asiamies ja avustaja.

Suvannon Seutu ja toimittaja onnittelevat näin jälkikäteen!

60 VUOTTA täytti 12. 12. 1987 Eevi H e i n ä n e n os Ruottunen Saarijärvellä. Hän on syntynyt Sakkolan Kiviniemessä.

Paimenpoika on muuttanut...
Lie vanhaksi tullut jo,
mutta lapsuusseudut kutsuivat
pojan tuhansien kilometrien
ja kymmenien vuosien takaa
seudulle entiselle.
Kukat kuin ennen ja
ruoho vihreä
kuin kauan sitten...
Toiset olivat nyt paimenet
ja karjakin muuttanut.
Vielä kerran vanhus tahtoi
viettää hetken laidunmailla
rakkahilla...
Tahtoi olla kuin kerran,

pieni paimen,
turvana kadonneen karjan
vartiana vakavana
viimeisen kerran!
Näin lisätä muistojen sarjaa...
Eihän kukaan koskaan voi
unohtaa muistojen Karjalaa.
Sakkolan Lohijokea ja
Laatokan kalasaaliita!

Klaudia

Paimenpoika mallia 1907
Matti Makkaran ent.
pihalla.

Äijä

Kai äijä-nimi lienee tuttu
Karjalan kasvateille?

Minun äijäni oli vakaa mies.
Hälle leipä oli Jumalan viljaa.
Sitä syödessä nauraa ei saanut.

Hän kulki kuin hyvä haltija
pihapiirin ja viljelysmaat.
Nosti pudonneen tähkän lyhteeseen.
Auki jääneen veräjän sulki.

Heinä- ja eloaikana
Äijä illalla taivaalle tähyili,
kuin pyytään poutasäätä.

Ei kuulu äijäni askeleet enää,
vain muistot kauniit mun
mielessä elää.

Taimi Finni

Yrjö Raaska on merkkipäivänään
13. 4. 1988 matkalla.

Vuokot

Minä lapsena vuokkoja keräilin,
Kuljin vehmaita lehtomaita.
Oli valkovuokkoja valkoisenaan
Niitä kimpun mä käteeni taitoin.

Sinivuokkoja myös
minä matkallani näin.
Niitä muutaman taittelin.

Tulin karulle kangasmaalle.
Siellä vuokoista kauneimman näin.
Se vuokko oli kangasvuokko.
Niin yksin ja syrjässä muista
se siinä kukoisti
Ei ollut sen juurilla multamaa,
vaan karulla kankaalla kasvoi.
Kukka oli kauniimpi muita!

Ei voi ihminen muuta kuin ihmetellä
Suuren Luojan kädentöitä.

Taimi Finni

Perämootorit Ruohonleikkurit Moottorisahat sekä muut polttomoottorikoneet

Pienkonekorjaamo

NUORA-MOTOR

Härmälänkatu 15, TAMPERE
Puhelin 931-654 411

Perämootorit Ruohonleikkurit Moottorisahat sekä muut polttomoottorikoneet

SAKKOLAN HISTORIA

Toinen, uusittu painos Sakkolan historiaa on nyt saatavana, samoin on vielä runsas varasto kirjaa: Sakkolan kylät tuvasta tupaan. Kirjoja on saatavana: Lempäälän-Viialan Osuuspankki, Lempäälä ja Kulju (Esko Kallonen), Eero Kurikka, Huhtamo puh. 932/645 06, Uuno Pulakka, Ruovesi puh. 934/760 21, Anneli Kuisma, Eino Koiranen ja Esteri Lopenen, Lempäälä.

Postitilaukset: Elli Pulakka, Lempäälä puh. 931/751 241. Ainoastaan Elli Pulakka lähettää postilähetysinä.

Hinnat: Sakkolan historiaa II 70,—, Sakkolan kylät tuvasta tupaan 110,—. Postilähetysistä lisäksi lähetyskulut. Myyntipisteitä järjestetään lisää ja niistä ilmoitetaan Suvannon Seudussa.

NYT ON TILAISUUS HANKKIA EDULLISESTI LAHJAKIRJOJA!

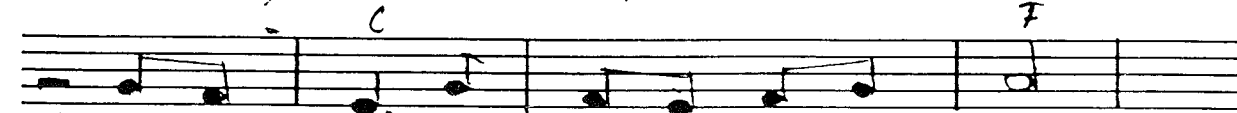
Kevät

söu. Aaro Rajala
sev. Antti Lammela
san. Elsa Tuukka Tauriainen

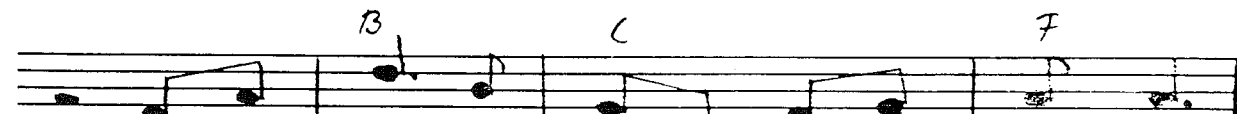
1. Tái-väl val-ke-ne-vat hy-myi-le-vät
2. Han-geu jin-ta sil-miin hai-läs-ty-viin
3. Kai-hon kul-ta-sii-ps sin-ne kau-taa

4. Tái-den lih-dön ko-ti-jän-ven su-veen
5. Pal-jon si-tä jo-la jos-kus haim-me

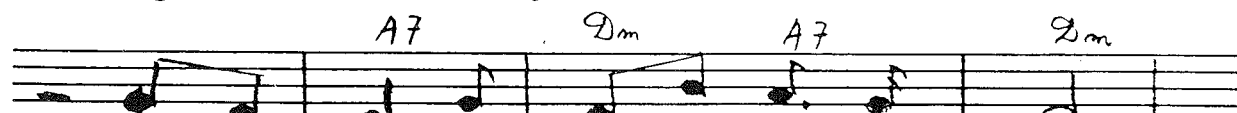
1. aa-mu-rus-kon vä-rein pu-ven-vin
2. va-lo-vir-ran voi-mak-laa-na tus
3. mis-sä uer-tuu uo-ma su-van-non

4. e-läu y-hä sin-ne rut-ken teen
5. Kā-sis-jäm-me vä-läh-lä-mut on

1. Taa-ten hoit-la-mut on uu-si ke-vät
2. ih-mis-ais-lit ky-ryin ra-joi-tu-vin
3. Väi-ka kau-aw keul-jin mail-man ran-taan

4. Huis-tris-sa-ni aal-lon vä-rein va-paan
5. Ke-vään uu-den tä-näin vie-lä haim-me

1. uu-lin li-pa-uk-sin tus-mi-tin
2. ei voi ot-taa mi-tä kuon-to tus
3. siel-lä sy-dä-me-mi ti-tin on

4. mä-en kirk-keen käy-teen si-ni-teen
5. kirk-ka-u-den läm-mön au-tin-gon

Valokuva- sivu vuodelta 1987

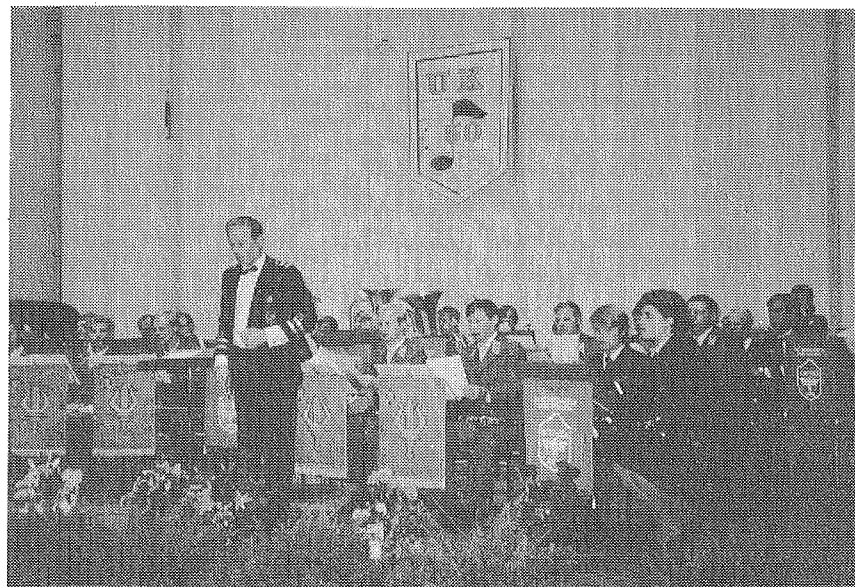
Mus.kapt. kapellimestari Uuno Kuparisen 50-vuotistaitelijajuhlalta olemme saaneet käyttööme valokuvia. Hän kumartaa kapellimestarina ja soittaa solistina sekä suvun puolesta Kerttu ja Olavi Kuparinen ojentavat kukkakimpun.

Viime numerossa jo kerroimme hänen 50-vuotisjuhlastaan. Siinä kerrotun tapahtumien lisäksi tasavallan presidentti on avoimella kirjeellä myöntänyt Uuno Kupariselle DIRECTOR MUSICES eli musiikkirehtöörin arvonimen.

Ylioppilaskuvassa sisarukset Arja Hannele ja Satu Kaarina Virolainen Nokian Joenpohjasta. Satu kirjoitti lukiossa ja Arja ansiotyön ohessa iltalinjalla.

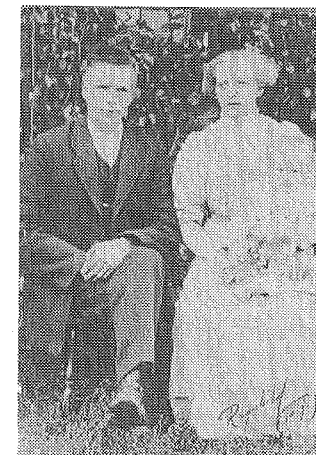
Valokuvasivu menneeltä ajalta

Radium parantola Kiviniemi v. 1936. Valtion Maanviljelyskemiallisen laboratorion toimittaman tutkimuksen mukaan Radium-Hydron lähteen vesi sisälsi seuraavia aineita: klori 3,6, rikkihappoa 15,9, piihappoa 8,8, rautaa 7,9, kalsiumoksiidia 4,8 mgr 1 litraa kohti. Radium-Hydron lähteen radioaktiivisuus oli teknillisen Korkeakoulun kem. lehtorin, tohtori Gust. A. Aartovaaran toimittaman tutkimuksen mukaan 12—15 Machen yksikköä.

Esivaltaa Sakkolasta samassa kuvassa. Konstaapelit Salakka, Juntila, Berg ja Vesalainen, viimeksi mainitut luultavasti "etsiviä".

Kuvassa Hjalmar ja Ailiina Uosukainen Sakkolan Haparaista.

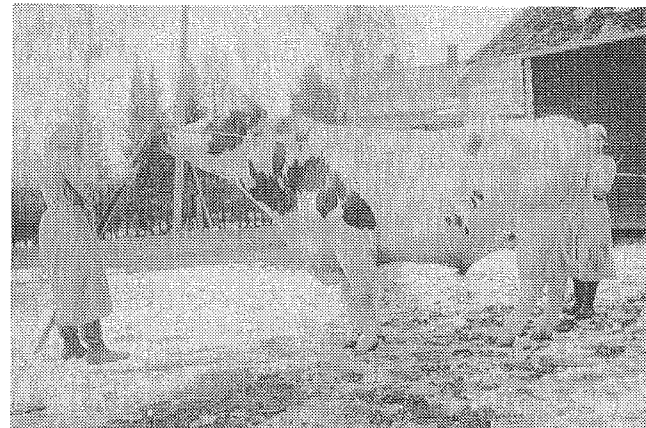
Kuvassa on Salmelan perhe vieraineen tasavallan presidentti Kyösti Kallion pihassa v. 1940. Vieraina ovat Matti Tenkanen, Helena ja Ilma Sipiläinen. Takana oleva rakennus on sauna. Kuvan on lähettänyt Maire Salmela.

Perhekuva Sakkolan Petäjärveltä 1930-luvulta. Vasemmalta lukien: Martta, Tyyne, Martta ja Hannes Nihti sekä serkukset Irma ja Anja.

Sakkolan Haparaisten kansakoululaisia yhteisessä valokuvassa. Opettaja on Jenny Ristolainen.

Viktor Virkin komea sonni. Takana on Hilikka Koponen.

Viktor Virkin navetta apulaisineen v. 1923. Vasemmalla Aino Majanen Taipaleen lautalta.

Nuorisoseuratyö ja näytelmäharrastus Sakkolassa

Vuosisadan vaihteessa elettiin voimakasta kansallisen herätyksen aikaa maassamme. Kansakouluja ja kirjastoja perustettiin. Alettiin puuhata kansanopistoja ja nuorisoseuroja. Etelä-Karjalaan perustivat keskusseuran ylioppilaat v. 1890, jonka jälkeen aloitettiin paikallisseurojen perustaminen. Sakkolassa näki päivänvalon ensimmäiseksi Sakkolan-Petäjärven nuorisoseura, joka perustettiin 1899. Seura toimi yhteisenä vuoteen 1917, jolloin se jakaantui Sakkolan ja Petäjärven nuorisoseuroiksi.

Tämän yhteisen seuran perustajina olivat: kunnanlääkäri Levison, Simo Karvanen, Juho Pitkänen, Tuomas Jääskeläinen ja Loviisa Lamppu. Toiminnasta mainittakoon jo soitto-kunta, miesvoimistelu, laulukuoro, iltamat ja juhlat näytelmineen sekä muu ohjelma.

Sakkolaan perustettiin yhdeksän nuorisoseuraa, seurantaloja rakennettiin 8. Röykkylän nuorisoseurala oli paviljonki jossa kesäaikana pidettiin iltamia näytelmineen ym. ohjelmiseen.

Nuorisoseurat tekivät Sakkolassa erilaisten toimintamuotojensa kautta voimakasta ja syvää kasvatustyötä jäsentensä keskuudessa. Tavoitteena oli ”hyvä ihminen ja kunnon kansalainen”.

Sakkolan nuorisoseuran ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin apteekkari Eränen, vpj. Mikko Pitkänen, sihteeriksi Mikko Pekkanen, rahastonhoitajaksi Anna-Maria Pitkänen. Soittokuntaa ja kuoroa johti lääkäri Levison. Johtokuntaan tulivat lisäksi Tuomas Jääskeläinen, Heikki ja Matti Tenkanen, Elisa Kurikka ja Mikko Jääskeläinen.

Seuran toiminta vaikeutui kokoon-tua kansakoululla, jonka johdosta alettiin kaivata oman talon rakentamista. Toiminta vilkastui, näytelmäharrastus lisääntyi kun ohjaajaksi tuli maisteri Anni Pitkänen. Laulukuoroa johti kanttori Israel Maasalo ja opettaja Matti Valkonen. Seuralle ilmestyi oma lehti ”Elvyttäjä”. Vierailuilmat, talvi- ja kesäjuhlat olivat työohjelmassa.

Monipuolisen toiminnan ja yhteenhiileen puhaltamisen tuloksena seura sai itselleen kodin, oman seuratalon v. 1922.

Näytelmäharrastus Sakkolassa.

Näytelmäharrastus oli ennen sotia Sakkolassa erittäin vireätä. Ehkä tähän antoi innostuksen se, että omassa pitäjässä oli Etelä-Karjalan nuorisoseurojen näytelmäohjaaja Väinö Renvik ja hänen puolisonsa Iida

Pappinen-Renvik. He oppivat tuntemaan ohjaustyössään eri seurojen näyttelijät ja osasivat sen tuntemuksensa mukaan suositella sopivia näytelmiä harjoiteltavaksi. Ohjatut näytelmät olivat usein koko-illan kestäviä esityksiä, joita esitettiin omassa seuratalossa ja vierailtiin naapuriseuroissa.

Kiviniemen nuorisoseura

Kiviniemen nuorisoseura perustettiin v. 1901. Seuran perustajina olivat kauppias E. J. Koppanen, Pekka Puhakka, Paavo Vuorinen, Otto Koppanen, Edvard Raaska, Eemil Männikkö ja Aadam Koppanen.

Ennen seuran perustamista järjestettiin juhlat Kiviniemen linnanvalleilla, saadut tulot käytettiin kirjaston perustamiseen, joka kirjasto liitettiin perustettuun Kiviniemen nuorisoseuran yhteyteen.

Kiviniemen nuorisoseuran toiminta keskittyi iltamien, juhlien ja jäseniltojen pitämiseen, pienet näytelmät tuli myös kuvaan.

Seuran oma lehti alkoi ilmestyä, nimeltään ”Rientäjä”. Kesäjuhlat pidettiin aluksi linnanvalleilla ja aina hyvällä menestyksellä. Talvella tilaisuudet olivat koululla tai taloissa. Oman seuratalon rakentaminen tuli ajankohtaiseksi. Pekka Puhakka lahjoitti tontin. Ahlström ja Hackman & Co yhtiöt lahjoittivat hirsii, lauta- ja lankkutavaraa. Talkoo- ja urakkatyönä valmistui Kiviniemen nuorisoseurantalo v. 1912, jonka jälkeen seuran toiminta alkoi monipuolistua oman katon alla. Röykkylän kylä kuului Kiviniemen kansakoulupiiriin, mutta siellä oli oma nuorisoseura, jolla oli kesäpaviljonki, jossa kesäisin pidettiin iltamia. Muistikuvaani

- Passikuvat heti — otamme myös valokopiot
- Nopea filminkehityspalvelu, jopa tunnissa
- Laaja tarvevalikoima: Kameran, projektorit, filmit, kehykset
- Valokuvaaja tilattavissa eri tilaisuuksiin, studiokuvauksia

Lempäälän Kuva ja Tarvike
om. Tapio Kuisma, Sirvalahti P. 751 659

SAKKOLAN PUKU, kansallispuku

Sakkolan puvun ilme periytyy keskiajan ja renesanssikauden pukeutumistyyleistä. Etelä-Karjalassa on tähän aikaan eletty kehittyneessä taloudessa, joka on suonut mahdollisuuden näyttävään pukeutumiseen. 1600-luvulla alueen elintason yleinen lasku ja kaupankäynnin taantuminen ilmeisesti aiheuttivat sen, että kansan juhlapuvut jäivät aikaisempina hyvinä aikoina kehittyneelle tasolle eikä uusien muotien omaksumiseen ollut liiemmin varaa ennenkuin 1800-luvun taitteen tienoilla.

Vanhimpien muotivirtauksien katsotaan tulleen Etelä-Karjalaan Baltian ja Novgorodin suunnilta. Viime vuosisadan alusta lähtien vaikutteiden pääsuunta oli lännestä.

Sakkolan puku on tunnettu koko maassa, myös rajojen ulkopuolella-

on jäänyt, että seura esitti kerran kokoillan näytelmänä ”Anna-Liisan”. Seuranperustajista ei minulla ole tietoa, mutta toimintaa ohjasi pitkän ajan Vilhelm Huuska ja seuran jäseninä olivat Vullit, Huuskat, Karppaset ja Nuorat.

Seuralla oli vahva hiihtojoukkue, joka niitti mainetta ja voittoja kilpailuissa.

Kun Röykkylän nuorisoseuran toiminta hiljentyi, niin sieltä liittyi jäseniä Kiviniemen nuorisoseuraan näyttelijöinä, kuorolaulajina y.m.

Olen aloittanut tämän nuorisoseuratyön muistelemisen sen alkutaipaleelta siinä toivossa ja uskossa, että tämä koskettaisi eri seurojen ja kylien sakkolalaisia kirjoittamaan omista nuorisoseuroistaan!

HU

kin. Tunnetuin Sakkolan puvun käyttäjästä on runonlaulaja Larin Parake. Lukuisilla koti- ja ulkomaisilla esiintymismatkoillaan hän oli pukeutunut Sakkolan pukuun. Tässä asussa hänet ovat myös ikuistaneet monet tunnetut taiteilijat. Istuvan Larin Parasken patsas on Helsingissä Mannerheimintien varrella vastapäätä kansallismuseota.

Sakkolan kansallispuku on suora jatkumo Sakkolan naisten perinteisestä kansanpuvusta, joka vielä kuluvan vuosisadan alussa oli yleisesti käytetty vaateparsi.

Sakkolan kansallispuku on puhdas Äyrämöispuku sekä malliltaan että väritykseltään. Sen erikoisuutena on että hameen poimutettu helmaosa kohoa huomattavasti vyötärön yläpuolelle ja on ommeltu kiinni olkaimiin eli hartiuksiin. Tästä johtuu nimi hartuus- eli hartiushame. Hameen väri on mataranpunainen. Helmassa on koristeena punakeltainen kudottu villanauha eli helmus. Nimitys helmusniekkahame johtuu tästä helmakoristeesta. Helmus oli aikoinaan Sakkolassa osoitus varallisuudesta.

Pusero-osan eli paidan erikoisuus on rekkko. Se on kaula-aukon alapuolelle soljella kiinnitettävä kirjottu suorakaiteen muotoinen etumuslappu, korkeus noin 10 cm. Kirjottu rekkko on arvokas suunnittelu- ja käsityötaidon näyte. Esimerkiksi Larin Parasken kätten työn tuotteena on jälkimaailmalle jäänyt noin 100 rikaskuvioista rekkkoa.

Sakkolan pukuun kuuluu kesäesiliina, joka on valmistettu hienosta pellavasta ja koristettu kirjonnalla ja nyytinkipiteillä. Talviesiliina on vaatimattomampi, raidalliseksi kudottu

”esvaate”, jossa myös on kirjontaa ja hapsut helmassa.

Päälyysvaatteena käytetään villaista, luonnonvalkoista ompelukoristeilla somistettua takkia eli kostulia. Kesäkostulin voi valmistaa pellavakan-kaasta.

Naimattomilla naisilla kuuluu asuun säppäli, joka on tinanastoin koristettu hiusnauha. Naimisissa olevat naiset käyttävät sorokka- eli harakkapäähinettä. He ovat myös voineet käyttää huntua, joka tosin on nykyisin kutistunut noin markan rahan kokoiseksi otsalle hiusrajaan sijoitettavaksi jäänteeksi.

Sukat ovat nykyisin valkoiset. Aikaisemmin on sukkiensa asemesta käytetty yleisesti sääryksiä eli kalsuja. Vanhempikantaiset jalkineet ovat paulakengät, joiden paulat köytetään nilkkaan. Nykyisin käytetään lipokkaita.

Asuun on kuulunut ja siihen voi nykyäänkin hankkia käsiliinan eli nästyykin. Se ei ole nenäliina sanan tavallisessa merkityksessä vaan juhlasusta, joka periytyy 1500 ja 1600-lukujen muodista. Nästyykkiä pidettiin ja voidaan pitää kirkko- ja kylämatkoilla koristeena, kasvojen hiki-pyyhkeinä ja virsikirjan kääreänä.

Kun vertailee eri vuosikymmeninä valmistettuja kansallispukuja huomaa yleisten muotivirtausten vaikutuksen puvun ilmeeseen. Myös pukumallien piirtäjät ovat käsitelleet aihettaan kulloisenkin yleisihanteen pohjalta.

Keskeisin ongelma on ollut hameosa, sen suhteet, pituus ja leveys. Nykyisin suositellaan nilkkapituutta, hameen olisi suotavaa ulottua pohkeen ja nilkan puoliväliin.

Sakkolan kansallispuku on suoraa perintöä kansanpuvusta, sitä ei ole koottu erilaisten tilkkujen ym. löydösten pohjalta kokoomatyönä. Se on syntynyt, muotoutunut ja kehittynyt ajan saatossa. Sen vuoksi se on kaikkine kirjontoineen ja muine erityispiirteineen aito ja silmää ilahduttava kuin mikä muu taideteos tahansa.

Terttu Palva

TOIMITUKSEN UOLI

Kiitos rovasti Eino Sarekselle yllättävästä postista, sillä kirje toi minulle hyvän mielen!

Höykytettykin on useammalta suunnalta. Sehän on merkki siitä, että lehteä luetaan...

Viime numerossa kerroimme Aapeli Koivumäestä. Minäkin pakinoi, kumminkin on tiedossa tapahtumia jotka eroavat minun kertomistani, jotka olivat itse nähtyjä tai "varmoilta tahoilta" kuultuja tapahtumia.

Kyllä Aapelista kerromme lisää, jos seuraavassa numerossa on lisää Aapelin haitarin tarinaa, sillä ei olekaan varmaa, että mikä oli kurttupeelin lopullinen kohtalo.

Toimittajalle on annettu harkinnan vara Aapeli-tarinoihin, että mitä laitetaan ja mitä ei. Mitään asiattomia tai muuten tuhmia ei kerrota.

Jonkin verran on tullut suoranaista aineistoa, mutta sittenkin näyttää huolestuttavalta, sillä tuonpuoleisiinkin on moni kirjoittajamme ja tilaajamme odottamatta siirtynyt. Runoja on "rutkasti", mutta kun ei saisi sanaakaan muuttaa, niin monimutkaisuus on ajatus, että mitä tekisi...

Olen aikaisemmin luvannut pakin aiheeksi "Suvanto"-laivan vaiheet, sillä "Suvannosta" ei Sakkolan historiassa ole sanaakaan, vaikka tämä laiva oli aikansa lippulaiva ja historiassa mainittu "Runo" hyvin vaativan "Suvantoon" verrattuna.

"Suvanto"-laiva oli rekisteröity 99 matkustajalle, koska 100 henkilöä vaati jo kapteenilta ylemmän laivuriturin. Myös se, että yksi tila Raudun pitäjältä sovitettiin ulottumaan Suvannon rantaan, oli laivaliikenteen sanelema vaatimus. Sillä oli eräitä etuja kun laivan reitti kulki kolmen kunnan alueella.

Koska laivaliikenne 1920-luvun lopulla alkoi olla kannattamatonta, niin Vuokselta laskettiin Vuoksen reitin isoin alus, "Saimaa I", alas Suvanto-järven puolelle Kiviniemenkosken kautta.

Tätä koskenlaskua ei joka laivuri olisi uskaltanut edes vakavasti ajatella, mutta laivuri Kuuppo Sakkolan Röykkylästä uskalsi. Jo aikaisemmin hän oli kosken laskenut kahdella pienemmällä laivalla.

Tästä mitat täyttävästä ammattikipparista olisi syytä kertoa tarkemmin, jospa Maija-tytär kertoisi?

Kun "Saimaa" alkoi seilata Suvannolla, niin "Suvanto" sai siirtyä toisille vesille. Muistamani mukaan "Suvanto" ajettiin Taipaleenjoen kautta Laatokalle ja sieltä Nevan reittiä Suomenlahdelle ja on kerrottu laivan alkaneen liikenteen reitillä Kouvola—Viipuri.

Jos muistamani tieto on oikea, niin toivon koivistolaisten Suvannon Seutuun ja omaan lehteensä kertovan tämän laivan vaiheita.

Myös "Runo" poistui Suvannon liikenteestä, mutta mihin, siitä ei minulla ole muistikuvaa.

— — —

Olympialaiset on alkaneet Amerikoissa. Samppa on mukana ja kerto-

nee kuulumisia. Naishiihtäjät on sukkaita, mutta nyt tuntuu, että miehet on sisuttomia. Olikos vika sukseen päällä vai alla?

Tilillepanokortit on postitettu lähes puoleen tarvittavasta lukumäärästä. Tietysti jo muutama tilausmaksu on mennyt ristiin, jota ei täysin voi välttää, vaikka yrittääkin sivuttamiset estää, niin ei niitä postista monesti pois saa...

Tämä talvi on ennen näkemätön: kaksi lämpöastetta on ollut mittarissa jo pari viikkoa. On lämpöinen sää, vaikka kirjoitella tekstiä Suvannon Seutuun. Älkää kootko kirjoituksia vain pöytälaatikkoon. Kaikki tänne toimitukseen!

EDULLISESTI

- Kehystykset
- Taiteilijatarvikkeet
- Lahjatavarat
- Valokuvakehykset
- Kuvapalvelu
- Kamerate

Passikuvat HETI!

Ota osoitteeksi palveleva

**KEHYS- JA
LAHJAPISTE**

T:mi Valio Rauhala

Puutarhakatu 23

TAMPERE

Puh. (931) 128 575

Kun aavetykki ampui Pyhäjärvelle

Joissakin talvisotaa käsittelevissä kirjoituksissa on mainittu kuinka Viipuria pommitettiin raskaalla aseella, josta ei ammattimiehetkään alkuun tietäneet, että mikä se voisi olla. Koska ase ampui vain muuttaman laukauksen vuorokaudessa ja usein pitkien aikojen perästä, ei sen varalta voitu mitenkään suojautua.

Tiedustelu osoitti, että kyseessä oli rautatietykki, joka oli sijoitettu Perijärven aseman lähellä olevaan sora-kuopan sivuraiteelle.

Minä en ole kuitenkaan nähnyt mainintaa siitä, että rautatietykki ampui talvisodan aikana Pyhäjärvelle, tarkoituksenaan tuhota Pyhäjärven rautatieasema ja ratapiha.

Lienee ollut helmikuun alkupuolta, kun sain divisioonan esikunnasta käskyn mennä Pyhäjärvelle hoitamaan joku asia. Asia oli luultavasti tärkeäkin, koska sain käyttöni henkilöauton kuljettajineen.

Taivas oli pilvetön, mutta lentotointa ei ollut. Käännyttyämme ns. tykkietä Sakkolasta tulevalle maan-

tielle, kuului edestäpäin oikealta valtava räjähdys ääni. Pysähdyin välittömästi, mutta koska taivaalla ei näkynyt pienintäkään merkkiä lento-toiminnasta, eikä ääntäkään kuulunut, jäin ihmettelemään, että mitä tuolla aseman suunnassa oikein tapahtui?

En osaa sanoa, kuinka monta minuuttia olisi kulunut, kun kuului samassa suunnassa toinen samanlainen räjähdys ääni.

Jonkun ajan kuluttua kuului vielä kolmaskin samanlainen. Olin nyt varma, ettei kysymyksessä voinut olla lentopommitus. Kun olimme odotelleet vielä jonkin aikaa, eikä mitään enään kuulunut, niin jatkoimme matkaa. Lähestyessämme Pyhäjärven asemaa, huomasimme oikealla olevalla pellolla kolme pommikuoppaa, joista mikään ei ollut aivan aseman välittömässä tuntumassa.

Koska muitakin uteliaita oli menossa tarkastelemaan kuoppia, meidän tietysti mukaan. Kraaterit eivät olleet mitenkään valtavan suuria. Lä-

pimitta vain 5—6 metriä, eikä syvyyttäkään ollut kuin reilut pari metriä.

Koska kraaterin pohjalla näkyi jotakin kirkasta, kaivoimme sen ylös, joilloin se osoittautui ammuksen katkenneeksi kärkiosaksi. Palattuani takaisin keskustelin tapahtumasta Tiedusteluosaston miesten kanssa.

Tiedusteluosasto oli todennut noin viikkoa aikaisemmin kahden veturin työntäneen Raudun ja Petäjäjärven asemien välillä hyvin naamioitua laitetta, joka myöhemmin osoittautui 8 tuuman rautatietykiksi joka ampui Petäjäjärven asema-alueelta, mutta kantomatka ei ylettynyt Pyhäjärven asemalle saakka.

Suomalaiset mittauspatterit paikansivat tykkiaseman ja Kaarnajoen patteri vastasi 16 kranaatilla ja aikakirjat kertovat, että tykki vaurioitui. Jopa on väitetty sen tuhoutuneen?

Jatkosodan aikana jäi suomalaisten sotasaaliiksi paljon isompia tykkeitä Hangon mottiin, mutta ne vaadittiin luovutettaviksi ehjänä takaisin. Olivat arvokkaita sen ajan sodassa. Kun suomalaiset väittivät, ettei Kymijoen sillat kestä niin suurta painoa, vastattiin: On ne kestäneet sinne tullakin!

Uuno Pulakka ja toimittaja

Mar ja "Sunteri"

Kyllähän Petäjärvellä tunnettiin, että kuka oli Antin Mar. Petäjäjärven kylä Suvannon eteläpuolella ei ollut mikään kylä tahansa. Siellä oli 130 savua ihmisasuntoja ja kaikkien paimenkoikien rakastama Lännäjärvi sekä paljon muuta mukavaa.

Kun kuvittelee talvista pakkasaa — vaikkapa lentokoneesta katsottuna — kuinka savupiipuista nousivat savut kohti taivaansinettä tai lauantai-illan harmoniaa kun saunon sauhut tiesivät virkistävää kylpytyön rasittamille lihaksille — "kun saanasta kuului se vastan läiske ja loiske" ei tällästä tunnetta tule toiste.

Mari ja Antti asuivat pienessä kodissaan joka oli metsikön reunassa kylä-ahon laidassa asemalle menevän tien varrella. Eläimiä heillä oli yksi lehmä ja kissa, lapsia ei ollut, joten "Sunteri" sai Marilta kaiken hellyyden ja rakkauden kuten kuvitella saattoikin.

Mari oli "hetas" ja ystävällinen ihminen ja kaiken mokomin vieraanvarainen. Kun isännät syksyapuolella tulivat Artin myllyltä ja Mari sattui huomaamaan niin huuteli hän isännille: "Tulkoa meil! Mie keitän sajut. Antti män Pauku puotiä ja tuop rinkelii..."

Kesäaikana Marilla riitti puuhaa "Sunterista", joka sai käydä Suikkasen lehmien kanssa Väärämäen takana olevassa lehmihaassa. Niinpä yhtenä aamuna kun he Mairen kanssa saattelivat lehmä hakaan, niin kun kas sattuikaan, että Väärämäessä tienoikaisun suunnitelma oli työn alla ja vaakituskone keskellä tietä Lännäjärven kohdalla. Pojat tuumivat että pyydetään Mari kuvaan. Mari kovasti innostui ja kysyi: Soanko tuuva "Sunterinki"? — Kyllä saapi. Ja viikon päästä ovat kuvat valmiina. (Maire, silloinen Jantunen muistaneen tämän tapauksen ja kertokoon lisää, toimittaja toivoo) Mari uskoi tähän koneeseen, kiitteli ja kumarteli: "Tulkoa siit tuomoa kuvat, ni mie keitä vehnäskahvit oikei pulla kans."

Tämä touhu oli pojilta vähän liian hurttia huumoria. Tuskin Marille koskaan selvisi miksi kuvat eivät koskaan valmistuneet. Tämän tarinan kertoi Matti ja se on "tosi". . . Matti kertoi toisenkin tarinan lehmistä, joka myös on "tosi".

Kun naapuri Hiiren Heikki osti heiltä pitolehmän ja kylässä kulki monenlaista uskomusta siitä, että jos lähinaapurista lehmän ostaa niin se ikävi ja voi tulla takaisin entiseen kotikarjaan.

Heikki ei pelännyt mitää tällaista, vaikka naapurien väli oli vain kivenheiton verran.

Lehmäkaupat tehtiin — mutta Heikki osasi taikatempun, jonka lupasi vain Matille kertoa.

Kun hän tuli sitten lehmää hakemaan, niin hän otti lehmää kellonkantimesta kiinni, talutti sitä ensin kolme kertaa ympyrää myötäpäivää ja kolmekertaa vastapäivään.

Ja tämä temppu tepsii niin, että "Mansikki" pysyi Heikin karjassa, eikä edes ammunut ikävänsä.

Ja vielä tarina lehmistä jonka aikanaan kertoi veljeni Kaino Kuparinen, joka pitää kertoa, sillä nykyinen maaseudun "rakennemuutos" eli suunta on sellainen, että lehmät ovat kohta museotavaraa — ja maitokin "myrkyä". . .

Kuinka tässä on näin käynytkin? Pitää kysyä viisaammilta. Sillä meidän lapsuudessa lämminmaito oli parasta herkkua ja kai joskus lääkekin.

Ja sitten "Ruskon" tarinaan.

En tietenkään muista tapausta. Lapinlahti oli synnyinseutu ja varhaislapsuuden muistot on vain välähdyksinä mielessä. Ei meistä Hilkan kanssa paimeniksi ollut, mutta Kaino-veli joutui monena kesänä kaitsemaan kotini lehmä. Ja silloin kyllä paimenpoika joutui monta kertaa kovanpaikan eteen. Eräänä päivänä Kaino paimensi lehmä Kal'ojan niityllä noin kahden kilometrin päässä kotoa. Niitty oli mutapohjaista ja paikoin pehmeää "hötteikköä". Ja niin kävi, että "Rusko"-niminen leh-

mä upposi suonsilmään, ettei näkynyt kuin sarvet!

Silloin pieni poikanen tunsu varmasti avuttomuutta, yksin — mitä nyt tehdä ja mikä neuvoksi?

Kaino-veljeni kokosi karjan ja alkoi kovalla kiireellä hoputtamaan lehmä kotia kohti, sillä hätä oli suuri ja kiire kintereillä.

Kuinkas kävikään? Kun hän lähestyi jo kotiveräjää pyyhälsi "Rusko" Kainon ohi ja näin tavoitti toiset lehmät. Arvatkaa, mikä helpotus se oli. Paimenen päivä oli pelastettu. "Rusko" ei menehtynyt suohon vaan pysyi ominvoimin nousemaan pois läh-

teestä. — Ja "Rusko" tämän jälkeen varmaan muisti tapahtuman ja varoi toisten menemästä moiseen mutakylpyyn.

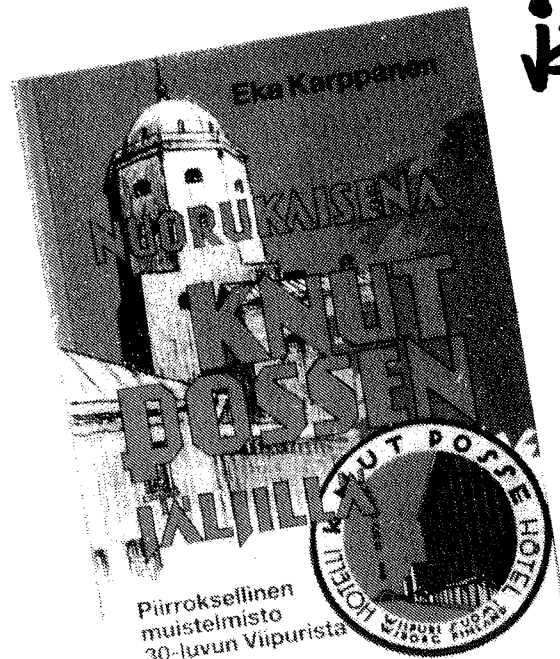
Näitä tapauksia ja asioita on mukava muistella. Kirjoittakaa hyvät SUVANNON Seudun lukijat kokemuksianne ja kuultuja kertomuksia — niitä on mukava lukea.

Silloin oli elämä aitoa — ihan kuin käsin kosketeltavaa. Toista on nyt, kun meitä vain tieto-ohjataan ja kaikki käy kohta vain nappia painamalla.

Laina Nuora

Eka Karppanen

**Nuorukaishan
KNUT POSSEN
jäljillä**

Visuaalinen
viipurilais-
muistelmisto
— juuret
Suvannon
Sakkolassa

OVH.
75,-

Käteismyynnissä Tampereen seudulla
Osuuspankki, Kulju (Esko Kallonen)

Tilaten Karjalan Kirjapaino Oy

Oksasenkatu 8, PL 4
53101 LAPPEENRANTA, puh. 953-11700

Vesilahden Karjalaiset

Vuosikokous pidettiin Koskella 25. 2. 1988. Kokouksen puheenjohtajana toimi Yrjö Raaska ja Pöytäkirjan kirjoitti Seija Purontaa.

Edellisen vuoden toimintakertomuksesta selvisi seuran viettäneen 40-v. juhlaansa, juhlassa oli jaettu Karjalan Liiton myöntämät ansiomerkit, 3 hopeista ja viisi pronssimerkkiä. Oli osallistuttu Liiton kesäjuhliin ja vuosikokoukseen. Tampereen piirinkokouksiin ja naistoimikunnan toimintaan on otettu osaa, seuran edustajina ovat olleet Ritva Koski ja Seija Purontaa. Liiton ja piirin suunnistuskilpailuihin on osallistuttu, jäseniltoja ja neuvottelutilaisuuksia pidetty.

Tilikertomus osoitti vähäistä alijäämää, johtuen juhluvuoden kuluista.

Puheenjohtajana on toiminut Yrjö Raaska, varapuheenjohtajana Ritva Koski, sihteerinä Seija Purontaa, rahastonhoitajana Kerttu Kurikka ja seuran emäntänä Aino Nuora.

Tilintarkastajina Arvi ja Erkki Kallonen.

Käsiteltiin toisen kerran seuran sääntöjen muutos. Hyväksyttiin säännöt, jotka perustuvat kerran

vuodessa pidettävään yleiseen kokoukseen ja johtokunnan jäsenmäärä on 10 jäsentä, puheenjohtaja ja varapuheenjohtaja. Jäsenmaksun suuruudeksi päätettiin edelleen 10 mk.

Y. Raaskan kieltäytyttyä puheenjohtajan tehtävistä, valittiin seuran puheenjohtajaksi Asta Valkonen, varapuheenjohtajaksi Ritva Koski. Erovuoroisten johtokunnan jäsenten tilalle valittiin Tapani Pietilä ja Pirkko Bergius. Muut johtokunnan jäsenet ovat: Kauko Virolainen, Terttu Kurikka, Arvo Nuora, Kerttu Virolainen, Seija Purontaa, Toimi Virolainen, Soini Kurikka ja Yrjö Raaska.

Tilintarkastajiksi valittiin Arvi ja Erkki Kallonen.

Urheilu- ja kyykkätoimintaa vetämään valittiin Jaakko Valkonen, Olavi Kuparinen, Soini Kurikka, Matti Virolainen ja Yrjö Raaska.

Kulttuuritoimikuntaan pj Ritva Koski sekä Pirkko Bergius, Juha Villanen, Seija Purontaa, Kaino Rytty ja Yrjö Raaska.

Edustajiksi Karjalan Liiton kokouksiin valittiin Anna ja Yrjö Raaska. Tampereen piirin kokouksiin Jaakko Valkonen ja Yrjö Raaska.

Tampereen piirin naistoimikun-

taan seuran edustajiksi Ritva Koski ja Seija Purontaa.

Seuran toimintaa päätettiin osanottajakadosta huolimatta jatkaa edellisten vuosien tapaan etsimällä lisäksi uusia toimintamuotoja, m.m. päätettiin järjestää piirakkakurssit lapsille.

Virpojaiset Valkosella 27. 3., johon toivotaan mukaan myös naapuriseuralaisia.

Kyykkätoiminta pyritään käynnistämään, jolloin pyritään yhteistoimintaan Lempäälän Karjalaseuran kanssa.

Muuhun karjalaistoimintaan osallistutaan mahdollisuuksien mukaan.

Liiton kesäjuhlaan osallistutaan lippuvartiolla, samoin Tampereen piirin tilaisuuksiin. Johtokunta valtuutettiin muunkin toiminnan järjestämiseen.

Päätettiin toimia seuran jäsenmäärän lisäämiseksi ja toivotetaan uudet jäsenet, niin karjalaiset kuin muutkin seuran toiminnasta kiinnostuvat, mukaan toimintaan.

Säännöt eivät edellytä sitä, että jäsenen tulisi olla karjalainen.

Y. R.

Kevät

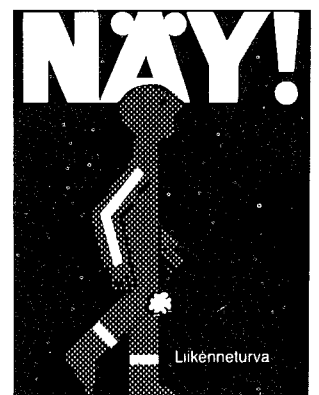
Kevät tulee, hiljaa hiipii. . .
Mihin sua verrata vois?
Tulet kirkkain kultasiivin,
lämpöä, iloa meille luot.

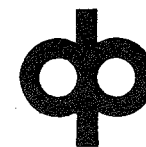
Kevät aurinko lämpöä valaa,
lumivaippaan se päiviä saa.
Sinivuokkokin nuput avaa,
unesta herää maa.

Kevät on kaunein silloin,
silmut puiden kun aukeaa.
Lehdossa linnut laulaa illoin
kevätvirttä niin iloisaa.

Kevät, kesä muuttolintujen,
saavut tänne Pohjolaan.
Sydämiimme tule myöskin,
se ettei pääsis routimaan.

Sirkka Lehtinen

**TAMPEREEN SEUDUN
OSUUSPANKKI**

- JOUSTAVAN PALVELUN PANKKI -

Kaikki sähköasiat

voimme toimittaa edullisesti

NYT SÄHKÖLÄMMITYSASENNUKSET SOPIVASTI

RAASKAN SÄHKÖLIKE

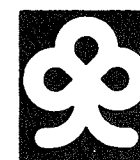
A-RYHMÄN SÄHKÖURAKOITSIJA

VESILAHTI — Puh. 931-739 541

**VESILAHDEN
OSUUSPANKKI**

**joustavaa
pankkipalvelua**

Tampereen Aluesäästöpankki

auttaa — neuvoo — palvelee

**LEMPÄÄLÄN
PELTITYÖ**

OM. V. RIIKONEN

Puh. Tampere 751886 (verstaaseen)

**Suorittaa kaikkia rakennusalan pelti- ja rautatöitä
urakalla ja laskuun.**

**SUVANNON
SEUTU**

**Suvannon ympäristön kotiseutu-
lehti, ilmestyy 1988 8 kertaa
vuodessa.**

Tilaushinta 50 mk vuosikerta.

Ilmoitushinnat 1 mk palsta cm

Toimituksen ja konttorin osoite
37370 NARVA. Puhelin
(931) 734 843.

Postisiirtotili TA 430763-1

Pankki Vesilahden Osuuspankki
37370 NARVA. Käyttötili numero
551 105-42772.

Vastaava toimittaja
Viljo Purontaa.

**Toimituskunta Helmi Uosukainen,
Uuno Pulakka, Eero Koppanen ja
Väinö Kekki.**